

اتحاد ملت

روزنامه صبح ایران

آنچه در مرحله مقدماتی در انتظار تیم ملی فوتبال کشورمان است

امید یوزها برای صعود

صفحه ۸

جریان تندرو چه نقشه ای در سر دارد؟

شمشیر استیضاح از غلاف بیرون آمد

مجلس با موجی از استیضاح‌های پیاپی علیه چند وزیر دولت پزشکیان، فضایی سیاسی و پرتنش ایجاد کرده و حتی سناریوی تغییر نیمی از کابینه را قابل تصور کرده است. در این میان، سکوت و انفعال فراکسیون مستقلین و ناکارآمدی گفت‌وگوهای پشت‌پرده، عملاً مسیر فشار جریان‌های تندرو بر دولت را هموارتر کرده است. وزرای

شرح در صفحه ۲

سیاست جدید سوختی قابل نقد است	بازیگران شعله‌ور کردن مناقشه در یمن چه کسانی هستند؟	تردستی هم‌زمان ترامپ با چند توپ دیپلماتیک
معیار باید آلاینده‌گی باشد نه سال ساخت خودرو	یمن در آستانه جنگ داخلی	تلاش آمریکا برای توافق با ایران
صفحه ۳	صفحه ۲	صفحه ۲

سخن نخست

مدیران سیاسی، سدراه مهار بحران آب

قبل از انقلاب طرح آمایش سرزمینی و طرح ۵ دریاچه را داشتیم. قرار بود در غالب طرحی بنام «۵ دریاچه»، آب دریای عمان به کویر مرکزی منتقل و ۵ دریاچه برای تغییر اقلیم ساخته شود، که بعد از انقلاب همانند بسیاری از طرح‌های کارشناسی شده، رها شد و حالا به این فکر هستیم که تهران و شهرهای بزرگ را تخلیه کنیم. خشکسالی پدیده‌ای

یادداشت

فرصت هوش مصنوعی را جدی بگیریم / قهرمانان واقعی همین جا در ایرانند

مدتی است که در فضای مدیریتی و رسانه‌ای کشور، واژه «هوش مصنوعی» به یکی از پرترکرترین کلمات تبدیل شده است. اما پشت این حجم از صحبت‌ها، یک پرسش مهم وجود دارد که کمتر درباره آن گفت‌وگو می‌شود.

آیا ما واقعاً در حال ساختن آینده‌ای مبتنی بر هوش مصنوعی هستیم، یا فقط درگیر موجی شده‌ایم که بیشتر از آنکه بر پایه کار واقعی باشد، بر پایه هیجان و نمایش است؟

واقعیت این است که آنچه این روزها در بسیاری از پروژه‌ها دیده می‌شود، بیشتر ظاهر هوش مصنوعی است تا جوهره آن.

سامانه‌هایی که اسم «هوشمند» روی آن‌ها گذاشته می‌شود اما نه داده کافی دارند، نه عملکرد مشخص و نه خروجی قابل اندازه‌گیری.

این یعنی ما به‌جای ساختن فناوری، در حال ساختن توهم فناوری هستیم.

اما وسط این فضای پر سر و صدا، یک حقیقت مهم

یادداشت

آدریس غلط در شناسایی متهم کم آبی

مطالعات مختلف بین المللی نشان داده که بحران آب در حوزه های فرامرزی بیش از آنکه ناشی از مسائل اقلیمی صرف باشد ناشی از نبود یک ساز و کار حکمرانی مشارکتی و مشترک است.یعنی ما حوزه هایی داشتیم که علیرغم شرایط اقلیمی نامناسب به دلیل وجود یک ساز و کارهای حکمرانی مناسب اصطلاحا چالش های اقلیمی سبب همکاری بیشتر هم شده است.لذا مسئله را باید با یک نگاه چند بُعدی تحلیل و تفسیر کرد که یک شناخت جامعی نسبت به مسئله حاصل شود.

مواردی در بحث آب های فرا مرزی مطرح می شود اما نکته کلیدی و اساسی این است که بحران فعلی آب که در ایران نیز شکل گرفته یک بحران منطقه ای است و این بحران مختص به ایران نیست وخیلی از کشورهای منطقه نیز بسیار شدید وهم راستا با ایران دچار تبعات این بحران شده اند، چه در حوزه کشاورزی ،چه در حوزه آب شرب شهری وچه در حوزه محیطی. از جمله ترکیه ، عراق و کشورهای دیگر. اما نکته مهمی که وجود دارد این است که بگویم بحران فعلی آب شرب اصطلاحا ناشی ازاین موضوع است؟ اینکه بحران ناشی از آب را به یک تکت عامل منحصر کنیم رویکرد انحرافی و آدرس غلط در شناسایی متهم کم آبی است.

مسئله و بحران آب در ایران ومنطقه یک مسئله اصطلاحا چند بُعدی و چند عاملی است ، ترکیبی از مسائل اقلیمی

دارد پنهان می‌شود: بزرگ‌ترین کار را نخبگانی انجام می‌دهند که همین‌جا در ایران مانده‌اند و با امکانات محدود، محصول واقعی تولید می‌کنند.

برخلاف تصور برخی، اینکه یک متخصص ایرانی در یک شرکت چندمیلیارددلاری خارجی محصول تولید کند، اتفاق عجیبی نیست.

چرا؟ چون آنجا همه‌چیز فراهم است: زیرساخت داده، آزمایشگاه‌های مجهز، تیم کامل، بودجه مشخص، مسیر روشن.

اما در ایران، مسیر کاملاً متفاوت است. جوانی که می‌خواهد محصول مبتنی بر هوش مصنوعی بسازد، با کمبود داده مواجه است، با نبود امکانات، با نبود سرمایه‌گذار متخصص، با چرخه اداری خسته‌کننده. با این حال می‌ماند و می‌سازد.

این دانشجویان، پژوهشگران و مهندسان ایرانی، شبانه‌روز کد می‌زنند، بارها شکست می‌خورند، بار دیگر شروع می‌کنند و در نهایت محصولی می‌سازند که در سکوت متولد می‌شود. نه مراسم رونمایی دارند،

نه دیده می‌شوند، نه حمایتی دریافت می‌کنند. و نکته شگفت‌انگیز اینجاست که با وجود دیده نشدن، باز هم کار را رها نمی‌کنند.

این‌ها ستون اصلی آینده ایران در حوزه هوش مصنوعی هستند؛ قهرمانانی بی‌نام‌ونشان که بار اصلی توسعه را بر دوش می‌کشند.

مسئله اصلی کشور ساختن محصول است، نه ساختن روایت

برای اینکه ایران بتواند وارد رقابت جهانی هوش مصنوعی شود، باید چند تصمیم جدی گرفته شود. اولویت دادن به تولید محصول واقعی: محصول یعنی چیزی که درد مردم را کم کند؛ ترافیک را بهتر مدیریت کند، درمان را دقیق‌تر کند، فرایندهای بانکی را سریع‌تر کند، فرودگاه را هوشمندتر کند. چیزی که کار کند نه در تبلیغات، بلکه در زندگی روزمره.

توقف پروژه‌هایی که فقط اسم «هوش مصنوعی» را یکد می‌کشند: پروژه‌ای که خروجی ندارد، صرف‌نظر از اینکه چقدر زیبا معرفی شود، هیچ کمکی به کشور

نمی‌کند.

حمایت واقعی از کسانی که در ایران محصول می‌سازند؛ نه با شعار، نه با تقدیرهای صوری، بلکه با زیرساخت، داده، بودجه و امکان دیده شدن.

دنیا با سرعت می‌دود؛ ایران هم می‌تواند، به شرط اینکه از مسیر حباب عبور کند. هوش مصنوعی قرار نیست منتظر ما بماند.

کشورهایی که زودتر وارد تولید محصول شدند، امروز اقتصادشان را بر همین پایه می‌سازند.

اما ایران نیز ظرفیت‌های انسانی بی‌نظیری دارد؛ به‌شرط اینکه این ظرفیت‌ها دیده شوند و محصول‌محور هدایت شوند.

در نهایت باید گفت: فرصت هوش مصنوعی یک‌بار در تاریخ کشور پیش می‌آید. اگر آن را جدی بگیریم، ایران می‌تواند بازیگر باشد و اگر درگیر هیاهو و عنوان‌سازی شوم، تنها نظاره‌گر خواهیم ماند. اما تا زمانی‌که آن نسل پرتلاش کم‌ا در این کشور بماند و بسازد، امید زنده است.

به‌قلم: حجت میان آبادی / پژوهشگر دیپلماسی آب

که دارد پاسخش را بسیار سهمگین و سخت خواهد داد. اما این پاسخ مقداری زمان بر خواهد بود ،همانطور که الان دریاچه ارومیه در داخل ایران خشک شده ،همانطور که دریاچه توز به عنوان دومین دریاچه بزرگ ترکیه در دو سال اخیر خشک شده و ۵ هزار فلامینگودر این دریاچه کشته شدند.

اینها اصطلاحا پیش شرط هرگونه اقدامی است ، تا این باور،منافع و امنیت مشترک شکل نگیرد ساز و کارهای اصطلاحا محدود کننده به مرزهای سیاسی موفق نخواهند بود وشکست خواهند خورد. یک کشوری میتواند بیاید بگوید من امنیت اقتصادی خودم را می سازم و این امنیت اقتصادی را محدود به مرزهای سیاسی میکنم، میتواند بگوید من امنیت انرژی خودم را می سازم و یک امنیت انرژی پایدار را در محدوده مرزهای سیاسی انسان ساز خودم ایجاد میکنم و می گویم باشد ، اما امنیت در حوزه آب ، اقلیم و حوزه محیط زیست یک مسئله‌ای است که محصور در مرزهای سیاسی انسان ساز به هیچ عنوان حاصل نمی‌شود. هر کشوری بخواهد امنیت آبی و محیط زیستی و فراتر از آنها اقلیمی خود را محصور به مرزهای سیاسی اش کند بلا استثنا این رویکرد و این راهبرد سیاست گذاری شکست خواهد خورد و تجارب و مطالعات متعدد بین المللی و تاریخی این شکست را ثابت کرده است.نامنطقه ما به این آگاهی نرسد متأسفانه کاری را نمی‌شود کرد.

مقام ایرانی اعلام کرد

سند چشم‌انداز ۱۰ ساله آینده‌اکو در حال نهایی‌شدن است

رئیس اداره اکو و سازمان‌های اقتصادی چندجانبه وزارت خارجه ایران، اظهار کرد: سند چشم انداز ۱۰ ساله آینده سازمان اکو در حال نهایی شدن است و امیدوارم تا ۶ ماه آینده این سند به صورت کامل نهایی شود.

«بهزاد آذرسا» رئیس اداره اکو و سازمان‌های اقتصادی چندجانبه وزارت خارجه ایران، در گفت‌وگو با ایسنا و در پاسخ به این سؤال که «در تدوین چشم‌انداز ۱۰ ساله آینده اکو چه مواردی در نظر گرفته شده است، با توجه به اینکه جندی پیش "سید عباس عراقچی" وزیر خارجه ایران، تأکید کرد که سند چشم‌انداز آتی اکو باید متناسب با تحولات جهانی باشد»، خاطرنشان کرد: قطعاً همین‌طور است. سند چشم‌انداز اکو در واقع حوزه‌های همکاری بسیار متنوعی را در نظر گرفته است که البته بیشتر موضوعات اقتصادی را دنبال می‌کند؛ هرچند پیش‌زمینه آن برخی از تحولات سیاسی است که در کشورها رخ می‌دهد و مناسبات دوجانبه، چندجانبه و منطقه‌ای را نیز زیر پوشش خود قرار می‌دهد.

سند چشم‌انداز ۱۰ ساله اکو یک برنامه راهبردی بلندمدت است که توسط سازمان همکاری اقتصادی (اکو) متشکل از ۱۰ کشور عضو شامل ایران، ترکیه، پاکستان، افغانستان، آذربایجان، قزاقستان، قرقیزستان، تاجیکستان، ترکمنستان و ازبکستان تدوین می‌شود. این سند، الگوهای همکاری‌های اقتصادی، تجاری و منطقه‌ای را برای یک دهه آینده تعریف می‌کند و هدف آن تقویت همکاری اقتصادی، توسعه تجارت و بهره‌برداری از ظرفیت‌های مشترک اعضاست. نسخه جدید این سند برای سال‌های ۲۰۲۶ تا ۲۰۳۵ است.

وزیر امور خارجه ایران در نشست شورای وزیران اکو بر ضرورت به‌روزرسانی این سند با تحولات جهانی تأکید کرده و آن را نیازمند «تغییرات پارادایمی و بازطراحی ساختاری» دانسته است.

اکو نماد چندجانبه‌گرایی است

رئیس اداره اکو و سازمان‌های اقتصادی چندجانبه وزارت خارجه ایران در ادامه گفت‌وگو با ایسنا، با بیان اینکه «اکو نماد چندجانبه‌گرایی است که مورد تأکید بسیاری از کشورهای جهان است و ارزش افزودهای که از مناسبات چندجانبه حاصل می‌شود مکمل بسیار خوبی برای روابط دوجانبه کشورهاست»، خاطرنشان کرد: حدود ۱۵ کشور در همسایگی و پیرامون ایران قرار دارند که حجم زیادی از این کشورهای همسایه در قالب سازمان اکو با ایران همکاری می‌کنند. وی با بیان اینکه «ما از طریق سازمان اکو توانسته‌ایم روابط با کشورهای پیرامونی خود را گسترش دهیم و برخی از حلقه‌های مفقود بین این کشورها جهت گسترش روابط را شناسایی کرده و در ارتباط با آنها سرمایه‌گذاری و در جهت تکمیل آنها اقدام کنیم»، خاطرنشان کرد: در این ارتباط می‌توان به بحث کریدورها و اتصالات منطقه‌ای بین کشورهای اکو از طریق هوایی، زمینی و ریلی و همچنین حوزه دریای خزر اشاره کرد.

وی همچنین گفت: سند چشم‌انداز ۱۰ ساله آینده اکو در حال نهایی شدن است و ما امیدواریم تا ۶ ماه آینده این سند نهایی شود.